

Nevil iele sukcesis fandi la kaldronon de Ŝemus en torditan mason, kaj ilia pocio fluis trans la ŝtonan plankon, mordante truojn en la ŝuoj de iuj. Post sekundoj, la tuta klaso staradis sur siaj tamburetoj, sed Nevil, kiu estis duŝita per la pocio kiam la kaldrono kolapsis, ĝemis pro doloro, dum malicaj ruĝaj karbunkloj ekaperis ĉie sur liaj brakoj kaj kruroj.

“Idiota knabo!” knaris Snejp, forpurigante la disverŝitan pocion per sola flirtigo de sia vergo. “Mi supozas, ke vi almetis la histrikajn pinglegojn antaŭ ol vi prenis la kaldronon de la fajron?”

Nevil plorpepis, dum karbunkloj ekeruptis ĉie sur lia nazo.

“Alprenu lin supren al la alo hospitala,” Snejp spute diris al Ŝemus. Tiam li giris al Hari kaj Ron, kiuj estis laborantaj apud Nevil.

“Vi – Potter – kial vi ne avertis al li, ke li ne almetu la pinglegojn? Vi kalkulis, ke vi aspektus pli bone, se li fuŝus ĉion, ĉu ne? Jen alia poento, kiun vi perdas por Oragrifo.”

Tio estis tiel maljusta, ke Hari malfermis la buŝon por disputi ĝin, sed Ron piedfrapis lin, kaŝate de la kaldrono.

“Ne provu tion,” li murmuris, “Mi aŭdis tion, ke Snejp kapablas agi tre malice.”

Dum ili grimpis la ŝtuparon el la karcero unu horon poste, Hari kurante cerbumis kaj profunde malspritis. Li ĵus perdis du poentojn por Oragrifo ĝuste dum sia unua semajno – *kial* Snejp tiom malamas lin?

“Gajiĝu,” diris Ron, “Snejp daŭre elprenas poentojn de Fredo kaj Georgo. Ĉu mi rajtas veni kun vi kaj konatiĝi kun Hagrid?”

Je kvin antaŭ la tria ili eliris de la kastelo, kaj komencis paŝi trans la terenon. Hagrid loĝis en ligna kabano ĉe la rando de la prohibata arbaro. Arbalesto^[26] kaj paro da galoŝoj staris ekster la antaŭa pordo.

Kiam Hari frapis je la pordo ili aŭdis furiozan skrapadon el la interno, kaj kelkajn tondrajn bojegojn. Tiam la voĉo de Hagrid eksonis, kriante, “*R’turne*, Faŭko – *r’turne*.”

La harplena vizaĝego de Hagrid aperis tra la fendo dum li iomete malfermis la pordon.

“Atendu,” li diris, “*R’turne*, Faŭko.”

Li enlasis ilin, kun peno tenante la ĉirkaŭkolon de ega nigra ĉashundo.

La domo havis solan ĉambron. Ŝinkoj kaj fazanoj pendis de la plafono, akvo bolis en kupra kaldrono ĉe la fajrejo, kaj en la angulo staris fortika lito sur kiu peplomo mikskolora sternaĝis.

“Estu ki’l hejme,” diris Hagrid, lasante libera Faŭkon, kiu celis rekte al Ron, kaj komencis leki liajn orelojn. Simile al Hagrid, Faŭko evidente ne estis tiel feroca, kiel li aspektis.

“Jen Ron,” Hari diris al Hagrid, kiu ĉerpis bolantan akvon en la